

[Svend Auken]

Den ordning foretrak man, fordi den kunne man forhandle sig til rette med Fremskridtspartiet om her i forhandlingsforløbet i stedet for at indgå en aftale, der var god for statskassen, og som ikke belastede syge mennesker herhjemme.

Der kunne naturligvis nævnes andre eksempler fra forhandlingerne, vi netop har været igennem.

Det kan godt være, at finansministeren personlig ikke bryder sig meget om udtrykket høj-rødrejning i forbindelse med dette års finanslov, men vi bliver i Socialdemokratiet nødt til at se på, både hvilken byrdefordeling der er indlagt i selve finanslovsforslaget og alle de signaler, der i øvrigt sendes ud fra regeringsbænkene om, hvad der skal være udviklingen i de kommende år i Danmark.

Afbureaukratiseringsredegørelsen er endnu ikke lagt på Folketingets bord, men så meget er der jo sluppet ud i offentligheden og i pressen om det, at enhver kan se, hvad tendensen er i denne.

De stærke forlydender – og tager jeg fejl, vil jeg gerne rettes i det, men jeg henviser kun til stærke forlydender – går ud på, at lufthavnen i Kastrup skal omdannes til et aktieselskab, og i løbet af få år skal aktierne udbydes i det frie marked. De forlydender, jeg har hørt, går ud på, at aktierne i Det Danske Luftfartselskab skal sælges efter forhandlinger med de andre nordiske lande, så Danmarks rolle i SAS reduceres, at bilinspektionen skal privatiseres, at Monopoltilsynet skal afvikles, at det skal være en privat opgave at fastsætte arbejdsskadeerstatninger for mennesker, der kommer til skade i deres arbejdssituation.

Se, dette har ikke noget med afbureaukratisering at gøre. Det har ikke noget med en modernisering og en menneskeliggørelse af den offentlige sektor at gøre. Det er vi tilhængere af, og jeg vil gerne minde finansministeren om, at det var en socialdemokratisk regering, der iværksatte hele moderniseringspolitikken over for den offentlige sektor, en politik, som den nuværende regering i høj grad har fulgt op.

Men dette har ikke noget med modernisering og menneskeliggørelse og smidiggørelse af den offentlige sektor at gøre. Det har at gøre med at skabe et helt andet Danmark end det velfærdssamfund, de fleste af os er stolte af at have været med til at bygge op, ligesom vi er taknemlige

over for vore forfædre, at de har været med til at bygge det op.

Der er ikke noget som helst konservativt i at sige, at vi gerne vil modernisere, gerne vil menneskeliggøre, men vi vil ikke være med til at ødelægge grundlæggende tryghedsgoder og grundlæggende principper for det danske velfærdssamfund. Vi er bestemt ikke fascinerede af erfaringerne – eller henrykte ved erfaringerne – i andre lande, der har prøvet denne konservative medicin. Finansministeren sagde jo selv, hvor skidt det gik i England.

Jeg ville meget nødig have, at en tilsvarende udvikling skulle ske i det danske samfund. Og så kommer min hovedindvending. Hvis det var sådan, at økonomien gik godt, hvis det var sådan, at vores industri vandt markedsandele, hvis det var sådan, at vi havde overskud på betalingsbalancen, hvis det var sådan, at vi i lighed med Sverige manglede arbejdskraft i stedet for at have ¼ million ledige, så kunne man måske tillade sig at bruge en masse kræfter på den slags ideologiske opgør. Men det er jo nøjagtig den modsatte situation, hr. finansminister, vi er i i Danmark. Vi har stor arbejdsløshed. Vi har stor gæld. Vi har et stort underskud i forhold til udlandet.

Derfor var det opgaven ikke at begynde at slå om dette, føre denne langstrakte ideologiske krig. Der var det langt bedre at bruge kræfterne på det, som er hovedproblemet, og som jeg i mit første indlæg her i dag understregede var hovedproblemet, nemlig på samme tid at skabe en bedre konkurrenceevne i det danske samfund og en større grad af social retfærdighed.

Jeg tror, det kun er finansministeren og enkelte af hans kolleger i regeringen, der ikke mener, at det er uretfærdigt at skære kraftigt ned på tilskuddet til de syges medicin, at forringe vilkårene for kontanthjælpsmodtagere osv. og så bruge provenuet til at lette formueskatten med. Det er i hvert fald Socialdemokratiets opfattelse, at det ikke er nogen rimelig byrdefordeling.

Andre partier har det synspunkt, at det i sig selv er et gode at lette formueskatten. Der føres ikke bevis for det. Der er ingen økonomiske analyser, der støtter dette synspunkt, men dér har de et synspunkt. Men ingen vil vel hævde – ud over finansministeren og enkelte af hans kolleger – at det skulle være retfærdigt at bruge